

Rzeszów, dnia 24-08-2017r.

OPINIA PRAWNA

dot. stosowania przepisów ustawy z dnia 8 czerwca 2017 r. o sposobie ustalania najniższego wynagrodzenia zasadniczego pracowników wykonujących zawody medyczne zatrudnionych w podmiotach leczniczych (Dz.U. poz. 1473)

Na wniosek Przewodniczącej Zarządu Krajowego Ogólnopolskiego Związku Zawodowego Pielęgniarek i Położnych wyjaśniam :

Ustawa z dnia 8 czerwca 2017 r. o sposobie ustalania najniższego wynagrodzenia zasadniczego pracowników wykonujących zawody medyczne zatrudnionych w podmiotach leczniczych została opublikowana (ogłoszona) w dniu 01-08-2017r. w Dzienniku Ustaw pod poz. 1473 i weszła ostatecznie w życie z dniem 16 sierpnia 2017r. Zatem od daty wejścia ustawy w życie pracodawcy mają miesiąc czasu na zawarcie porozumienia regulującego wysokość podwyższenia wynagrodzenia zasadniczego pracowników wykonujących zawód medyczny jeżeli jest ono aktualnie niższe od wynagrodzenia gwarantowanego przez w/w ustawę (podstawa prawna art. 8 w/w ustawy). Jeżeli w tym terminie nie uda się uzgodnić treści porozumienia to pracodawca winien wydać jednostronne zarządzenie w którym określi sposób podwyższania wynagrodzenia zasadniczego (podstawa prawna art. 3 ust. 1 pkt 4 w/w ustawy). W przypadku, gdy nie dojdzie do zawarcia porozumienia ze związkami zawodowymi pracodawca będzie ograniczony w swobodzie podejmowania decyzji o wzroście wynagrodzenia zasadniczego, bowiem jego jednostronne zarządzenie nie będzie mogło być sprzeczne z ustawą. W szczególności musi pamiętać, że ustalony w zarządzeniu sposób podwyższania wynagrodzenia zasadniczego musi zapewniać proporcjonalny dla każdej z grup zawodowych średni wzrost wynagrodzenia. Dodatkowo wzrost wynagrodzenia dla danego pracownika z wyrównaniem od 01-07-2017r. nie może być niższy niż 10% kwoty stanowiącej różnicę pomiędzy najniższym wynagrodzeniem zasadniczym a wynagrodzeniem zasadniczym tego pracownika (podstawa prawna art. 3 ust. 1 pkt. 5) lit a) w/w ustawy).

Jedną z najbardziej wątpliwych i spornych kwestii jaką wywołuje w/w ustawa to sposób zaliczenia pielęgniarek i położnych do właściwej grupy zawodowej wymienionej w załączniku do ustawy. Ministerstwo Zdrowia w wysyłanej korespondencji wskazuje, że w załączniku do w/w ustawy wyodrębniono tylko trzy grupy zawodowe pielęgniarek i położnych, przy czym grupa pielęgniarek i położnych posiadających tytuł magistra na kierunku pielęgniarstwo lub położnictwo bez specjalizacji w ocenie MZ powinna być zakwalifikowana do grupy 9 (pielęgniarka albo położna bez specjalizacji). Takie stanowisko zostało przedstawione m.in. w piśmie z dnia 08-05-2017r. znak PPK.0761.1.2017.JJ.

W moim przekonaniu stanowisko to jest nieprawidłowe. Czytając literalnie zapisy ustawy, a w szczególności tabelę stanowiącą zał. do ustawy można dojść do wniosku, że grupa zawodowa pielęgniarek i położnych jest w rzeczywistości opisana nie w trzech, ale w pięciu grupach.

Oprócz grup wprost opisujących pielęgniarki i położne tj. poz. 7, 8 i 9, zwracam również uwagę na poz. 5 i 6.

W załączniku do ustawy grupy te są opisane w sposób następujący :

Poz. 5 - Farmaceuta, fizjoterapeuta, diagnosta laboratoryjny albo inny pracownik wykonujący zawód medyczny inny niż określony w lp. 1-4, wymagający wyższego wykształcenia i specjalizacji – współczynnik pracy 1,05,

Poz. 6 - Farmaceuta, fizjoterapeuta, diagnosta laboratoryjny albo inny pracownik wykonujący zawód medyczny inny niż określony w lp. 1-5, wymagający wyższego wykształcenia, bez specjalizacji – współczynnik pracy 0,73,

Poz. 7 – Pielęgniarka lub położna z tytułem magistra na kierunku pielęgniarstwo lub położnictwo, ze specjalizacją – współczynnik pracy 1,05,

Poz. 8 – Pielęgniarka albo położna ze specjalizacją – współczynnik pracy 0,73,

Poz. 9 – Pielęgniarka albo położna, bez specjalizacji – współczynnik pracy 0,64.

Uwzględniając powyższe zapisy uważam, że prawidłowy jest wniosek iż pielęgniarki i położne są również uregulowane jako grupa zawodowa w poz. 5 i 6.

W poz. 5 mieszczą się pielęgniarki i położne posiadające wyższe wykształcenie i specjalizację bowiem:

- są innymi niż farmaceuci, fizjoterapeuci i diagnosty laboratoryjni pracownikami wykonującymi zawód medyczny,
- jest to zawód medyczny inny niż wymieniony w lp. 1-4 tabeli,
- mają wyższe wykształcenie oraz mają specjalizację.

Zatem dla pielęgniarek i położnych posiadających wyższe wykształcenie i specjalizację winien być w moim przekonaniu stosowany współczynnik pracy 1,05 (jest to wprawdzie taki sam współczynnik pracy jak opisany w poz. 7, ale dodatkowo ten współczynnik z poz. 5 będzie miał zastosowanie do studiów I stopnia, które kończą się nadaniem tytułu licencjata).

W poz. 6 mieszczą się pielęgniarki i położne posiadające wyższe wykształcenie (studia I stopnia zakończone nadaniem tytułem licencjata oraz studia II stopnia zakończone nadaniem tytułu magistra), a nie posiadające specjalizacji bowiem :

- są innymi niż farmaceuci, fizjoterapeuci i diagnosty laboratoryjni pracownikami wykonującymi zawód medyczny,
- jest to zawód medyczny inny niż wymieniony w lp. 1-5 tabeli,
- mają wyższe wykształcenie bez specjalizacji.

Zatem dla pielęgniarek i położnych posiadających wyższe wykształcenie, a nie posiadających specjalizacji winien być według mojej oceny stosowany współczynnik pracy 0,73.

Do takiego wniosku prowadzi wprost analiza zapisów tabeli załączonej do ustawy, w tym choćby przyjęta kolejność układu grup zawodowych według kwalifikacji wymaganych na zajmowanym stanowisku oraz racjonalność działania ustawodawcy, którą należy zakładać tj. że nie zamierzał on prowadzić do pokrzywdzenia jednych grup zawodowych pracowników medycznych wobec innych grup zawodowych pracowników medycznych (zakładam, że ustawodawca uwzględnił w tworzeniu prawa zasadę obowiązującą w art. 18^{3c} Kodeksu pracy).

Radca Prawny

mgr Stanisław Wróbel